

JOVAN ZIVLAK VERSEI

I.

veríték-burok
érintésre forr
teret
kiégetett űrt
hasítva
izzanak a szavak
köztünk hidak

aranytárna-fészekből
kimentett csillám
kölyökkutya-lihegésed
hegygyomorban futó vér
állcsontot
gejzír-buzgalommal feszít

nemlét
a semmi voltál
izzadságcsepp sem kőkatlanban

a víz
mindig alárendeltje a víznek
hol: lejt a sík
sebezhetetlen szabály
villámsuhogásból kiváló
szöcskeraj

Jovan Zivlak 1947-ben született Nakovón. Az újvidéki egyetem bölcsészeti karának hallgatója. Nagyszámú irodalmi lap és folyóirat munkatársa, a *Polja* irodalmi folyóirat főszerkesztője. Versírás mellett irodalomkritikával és paródiák írásával is foglalkozik. *Hajós* című első kötete 1969-ben jelent meg. A „Mlada Struga 74” költészeti díj nyertese. 1974-ben látott napvilágot második, *Esti škola* című versgyűjteménye.

ha a fékezhetetlen
 mi fát dönt
 iszap-koporsóba szólítja a halat
 pikkelyt hasít
 szilánkra zúzva
 mint kivetett harangszó hasad
 a h i d e g
 nem ernyesztő melegség
 lehet
 fennkölt vagy kedvvesztett
 mikor
 menny-mezők mértéktelen
 évszázados hidege
 megkövül
 te tengerbe vesző
 cérna-labirintussá leszel
 csak
 ár ellen észlelhető

de a tájat bejárhatod
 cserzett
 fonott öltözékben
 köpeny és kesztyű
 a jeges kardpengéhez
 szekercéhez
 földet látsz körötted
 esetleg más
 csak őt nem
 forrás fölé hajolni

A SZÓ MÖGÖTT RÁCS

(részlet)

íme a városnegyed a megbolygatott
 fennsíkon
 a vörös-tajtékú égalj
 szemhéja alatt
 a falakon túl
 íme a flóra

hosszú évek s szigorú éghajlat
 elcsigázta
 fekete test csillog háló-fogságban
 föld alatti zsbongás
 hol az izzó tornácok felett
 vén krisztus lóg
 a
 feszes kötélén
 itt vagyunk hát
 egységes-világ
 a korok súlyos szennyese alatt
 itt a
 l n
 é ö
 p k
 cső
 áthatolhatatlan szövetekbe burkolózva
 levélsuhogással
 reszkető lomb alatt
 lomhán indulva míg
 arcod
 kábító hiszékenység
 árnyékába rejtéd
 hogy kitérhess a végzet
 szív-fullánk tekintetek
 elől

II.

elvetemült kölök
 leopárd
 megriasztott-révvél zsugorodik
 a szív
 hegyháton bérc-mezőn
 villan
 felleg-függöny előtt
 tűnő árny
 vére sziklát szennyez
 a süvítő szelet hasítja

tóba merül
 föld-szomszaga: mint
 illatos habfodor
 gejzír tükrében
 hattyú-karcsú
 lángot nedvvé hűt
 mereszt
 szavát futóárokba önti
 hangzavar
 kőlavina nyúzza a hangokat
 csillogó szőrme
 bomló ha felsérted
 enyészet a megnyugvás
 álmába hogyan merülhetne
 vadon-mostohája
 vaddá nevelte

HOL A SZÓ

1.

tenyér-támasszal
 hártörzsnek dőlve
 lendületben és megnyugodva
 sem feszesség
 sem ernyedés
 nem ékesíthetik e múltó
 állapotot
 hol az órák értelme
 h o l
 vesz a s z ó

2.

bolyongva sű sé n erdőkön át
 rű ge
 barátok fogytán
 társ nélkül
 ilyenkor
 nélkülözhetetlen
 cinkosok híján

színjelekkel
 kérgensértett törzsek
 irtásra ítélték
 közt
 törtetve a gyepen
 nyirkos légbe széjjel hulló
 szárnycsapás
 és kik
 a másik oldalon
 hosszas beszélgetések
 ábrándok és gondok
 találkozások s találkák
 közepette
 gyűlölet és ujjongások nélkül
 utaztak
 falak tövében
 sátrak vázszna s
 ereszek alatt (Ők kik az elemek
 forgásában felismerték a
 lankadó tüzet)
 mindig készek
 nem a tévelygő lángokat menteni
 lángkarikás kút-torok felett
 izzó vérrög mentén
 nem a lemondásig ereszkedni
 az aranygyapjat elvinni

3.
 kőháton haladva
 a felbuggyanó fémek
 csontok
 mész
 a suhogó homlokzat
 kitömött madarak
 az arcbőr lágy rétege alatt
 mely megfeszül a
 zsilett ideges sistergésekor
 dúdolván mondtad
 ingatagságban

törekvésben ugyanazt
 baj környékez
 mikor gondolatok
 mikor félelem nélkül vagy
 mikor éhségedben
 szerveid jépengéje szorongat
 mikor mint nyugtalan
 ciklon
 összegöngyölödsz a
 le
 ve gő
 b
 e
 n
 futóvendégek a lépcsőkön
 a szél
 szappan és meleg fürdő
 illatát hozza
 megremeg a talaj
 ágyába vonult az isten ki a város pilléreit tartja
 te egy dalt énekelsz
 vagy más hasonlót

BÁLINT Béla fordításai